

La URL explícita

Dv, 13/05/2011 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Acte dels [20 anys de la Universitat Ramon Llull](#). En el discurs del ministre Ángel Gabilondo -que va marcar la diferència entre el que és una oratòria brillant i un discurs de circumstància- va deixar caure algunes notes simpàtiques. Una va ser demanar a la Universitat Ramon Llull que no utilitzés les seves sigles, URL -d'altra banda, molt marcades avui com a concepte informàtic, cosa que no passava fa 20 anys-, sinó que lluis més el seu nom complert: Ramon Llull. "Un nombre tan bonito..." i ple de significat al darrera: l'home de fe, de ciència, universal, d'empenta, d'aventura, de saviesa, d'enteniment...

Em trobo que aquesta demanda d'explicitar més el que és la Llull, és un tema que es repeteix quan parlo amb representants d'institucions cristianes de Catalunya. No és això el que deia exactament Gabilondo, però si el que va formular explícitament Salvador Pié en el discurs d'agraïment dels guardons als primers patrons promotors de la institució: "tots maldem també perquè aquesta inspiració cristiana pugui no solament ser respectada -que ho és i molt- sinó que també pogués ser compartida i viscuda".

Ningú està pensant en demanar la partida de baptisme o la comunió diària als 1.500 professors de la Llull, al mestres dels més 400 centres de l'escola cristiana, o als 6.000 monitors dels esplais cristians. És evident. Tot allò que fem només per als convençuts només ens porta cap a una presència cristiana residual o sectària.

Potser fa 20 o 30 anys encara estàvem purgant massa culpes del nacionalcatolicisme i calia trencar amb qualsevol cosa que recordés veure als capellans i monges fins a la sopa. Però passat això, recullo la impressió de que ja fa temps que els responsables de les institucions d'inspiració cristiana i de titularitat catòlica estan preocupats per aquest aspecte: com combinar l'obertura a tothom amb una explicitació més clara de la identitat pròpia.

I només explicitar-la, que amb un cartell a la porta ja n'hi ha prou, sinó com compartir-la i viure-la conjuntament. Moltes institucions, per exemple, ja fa temps que han fet una aposta per potenciar el seu departament de pastoral fent que no sigui només un apèndix de la seva activitat. També amb el patrimoni cultural es treballa [en aquesta direcció](#). Una tendència que veig cada vegada veig més clara i explícita en l'Església de Catalunya.